

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobkyne : **P. M.**, bývajúca K.K., zastúpená Mgr. P. K., advokátom v Ž., proti žalovaným : **1/ P. K.**, bývajúci K.K., **2/ P. K.**, bývajúca K.K., žalovaní 1/, 2/ zastúpení JUDr. J. V., advokátom v Č., **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 7 C 25/2002, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 3. septembra 2009 sp. zn. 10 Co 101/2009

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaným 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Čadca rozsudkom z 2. mája 2005 č.k. 7 C 25/2002-79 návrh žalobkyne o určenie vlastníckeho práva k parc. č. X.-trvalé trávnaté porasty o výmere X. m² nachádzajúcej sa v katastrálnom území K. zapísané na Okresnom úrade v Čadci, odbor katastra nehnuteľnosti zamietol. Zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovaným trovy právneho zastúpenia vo výške 7 501,80 Sk do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Žiline rozsudkom z 23. februára 2006 č.k. 5 Co 321/2005-103 rozsudok prvostupňového súdu potvrdil, zaviazal žalobkyňu nahradiť žalovaným trovy odvolacieho konania vo výške 6 159,40 Sk do 3 dní. Proti rozsudku pripustil dovolanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením z 27. januára 2009 č.k. 2 Cdo 206/2007-136 zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 23. februára 2006 sp. zn.

5 Co 321/2005 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom pre zrušenie rozsudku odvolacieho súdu bolo to, že spôsob vyriešenia otázky, pre ktorú bolo dovolanie pripustené je nepreskúmateľný. Dovolací súd nemohol posúdiť, či napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Následne Krajský súd v Žiline rozsudkom z 3. septembra 2009 č.k. 10 Co 101/2009-145 potvrdil rozsudok Okresného súdu v Čadci č.k. 7 C 25/2002-79 zo dňa 2.5.2005. Žalobkyni uložil nahradiť žalovaným trovy odvolacieho a dovolacieho konania v sume 189,46 eur do troch dní. Odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením predmetnej veci súdom prvého stupňa ako aj s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukázal.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktorého prípustnosť odvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a § 238 ods. 2 O.s.p. Dovolanie dôvodila tým, že odvolací súd vo svojom pôvodnom rozhodnutí pripustil z dôvodu vyriešenia otázky, či je nutné žalovať aj ostatných pozemnoknižných spoluvlastníkov nespochybňujúcich vlastníctvo, resp. reálnu deľbu žalobkyne dovolanie voči tomuto rozsudku, avšak v rozsudku ktorý je predmetom tohto konania takúto možnosť už nepripustil a zmenu tohto rozhodnutia nijako nezodôvodnil, takýmto postupom jej bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom a z dôvodu nesprávneho právneho názoru bola vylúčená z realizácie svojich procesných práv. Jediným dôvodom, pre ktorý bola jej žaloba zamietnutá a následne aj potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa rozsudkom odvolacieho súdu je skutočnosť, že ako žalobkyňa nerozšírila žalobu o ďalších pozemnoknižných spoluvlastníkov, pričom meritom veci sa prvostupňový súd a následne aj odvolací súd v napadnutom rozsudku nezaoberal. Stotožnil sa zásadne s dôvodmi zamietnutia žaloby, ktoré uviedol vo svojom rozsudku prvostupňový súd. Podľa názoru odvolacieho súdu v prípade, že ako žalobkyňa odvodzuje svoje vlastnícke právo od reálnej deľby, mali by byť účastníkmi konania na strane žalovaných všetci pozemnoknižní vlastníci. Takýto právny názor odvolacieho súdu nie je správny. Pokiaľ prvostupňový súd zastával názor, ktorý prezentoval v napadnutom rozsudku ohľadom účastníkov konania, nie je jasné, prečo vykonával dokazovanie vo veci samej, nariad'oval výsluch účastníkov, obhliadku na mieste samom ako aj znalecké dokazovanie. V uvedenom postupe súdu vidí vadu v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. Navrhla zrušiť rozhodnutia odvolacieho a prvostupňového súdu a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vyjadrenie k podanému dovolaniu zo strany žalovaných účastníkov nebolo podané.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v ustanovení § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., a proti rozsudku odvolacieho súdu je prípustné ešte aj prípadoch uvedených v ustanovení § 238 O.s.p.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu. Tu treba poznamenať, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 27. januára 2009 č.k. 2 Cdo 206/2007-136 zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline z 23. februára 2006 sp. zn. 5 Co 321/2005 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, avšak v predmetnom rozhodnutí nevyslovil právny názor, dôvodom pre zrušenie bola nepreskúmateľnosť pripustenej dovolacej otázky. Teda prípustnosť dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. Keďže dovolaním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorých zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., je zřejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu

o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou § 237 O.s.p. ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

So zreteľom na žalobkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľky, že v prejednávanej veci jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

K odňatiu možnosti žalobkyne pred súdom konať malo podľa jej názoru dôjsť tým, že odvolací súd nepripustil dovolanie voči svojmu rozsudku, hoci v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 5 Co 321/2005 dovolanie pripustil a zmenu svojho rozhodnutia nijako nezdôvodnil. Takýmto postupom súdu jej bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom a z dôvodu nesprávneho právneho názoru ohľadne podstatnej skutočnosti dôležitej pre posúdenie veci, bola vylúčená z realizácie svojich procesných práv.

Najsamprv je potrebné uviesť, že ustanovenie § 238 ods. 3 O.s.p. zveruje odvolaciemu súdu oprávnenie založiť prípustnosť dovolania proti jeho rozhodnutiu, proti ktorému by inak dovolanie nebolo prípustné. Z požiadaviek na pripustenie dovolania rozhodnutím odvolacieho súdu vyplýva, že dovolanie môže byť pripustené len na riešenie právnych otázok, ktoré sú zásadného právneho významu. Možnosť vysloviť prípustnosť dovolania ale neznamená, že by odvolací súd bol oprávnený pripustiť dovolanie úplne ľubovoľne. Zákon mu toto oprávnenie dáva len výnimočne za predpokladu, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Z uvedeného je zrejmé, že pripustiť dovolanie je oprávnením odvolacieho súdu

a nie jeho povinnosťou kedykoľvek ak o to účastník požiada, pričom musí ísť o riešenie právnej otázky zásadného významu. Odvolací súd pri vyslovení prípustnosti dovolania v odôvodnení rozhodnutia vyloží dôvod prípustnosti dovolania, táto povinnosť mu však nevyplýva z § 157 v spojení s § 211, pokiaľ dovolanie nepripustí. Tým však, že odvolací súd proti svojmu rozsudku, ktorý je predmetom skúmania dovolacím súdom nepripustil dovolanie, nebola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť žalobkyni konať pred súdom a nebola ani vylúčená z realizácie svojich procesných práv, keď mala možnosť tak v prvostupňovom ako aj v odvolacom konaní sa k otázke pasívnej legitímácie na strane žalovaných vyjadriť, čo je zrejmé aj z obsahu spisu. Teda neobstojí tvrdenie žalobkyne, že postupom odvolacieho súdu došlo k odňatiu možnosti jej konať pred súdom.

Žalobkyňa namietala, že konanie odvolacieho súdu trpí inou vadou konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ako aj nesprávnym právnym posúdením v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. K týmto nedostatkom v odvolacom konaní môže dovolací súd prihliadnuť len v prípade, ak je splnený základný predpoklad prípustnosti dovolania, v dôsledku ktorého sa preň otvorí možnosť prieskumnej činnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku odvolacieho súdu.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti a námietok dovolateľky.

V dovolacom konaní nebola žalobkyňa úspešná a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovaným (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovaným 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2010

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová